

istebet for Silden, der er forsonden, er der i Simfjorden kommet et andet og værdifuldere Fiske, nemlig Østersfiskeriet. Heller ikke det er indført ved Menneftehaand, Østerterne have søgt til Simfjorden ved Naturens egen Hjælp, de ere ikke nedlagte der til senere Forplantning. Man kan maasse sige, at Østerterne have afløst Silbene, og Østerfen er, som bekendt, langt værdifuldere end Silben. Fremdeles er Silben bleven afløst af andre Fiskearter, Kladsfisk, Slynkere, og af disse er der nu et betydeligt Fiskeri i Simfjorden, ganske anderledes, end vi tidligere have kjendt. Men heller ikke i den Henseende tror jeg, at Nogen vil paasta, at det stuldes kunstig Hjælp i nogen Retning. Det er overhoved etendommeligt, saa ofte man hører, at man skal frede visse Strækninger mod, at Nette, disse Bundslæbeaad, eller hvad de nu hedde, opkræbe Yngelen og Wegene, der ligge paa Bunden. Det er etendommeligt, siger jeg, at høre dette, naar man veed, saaledes som det af afsøde Cand. mag. Winther blev oplyst for det tidligere her i Thinget i denne Sag nedfattede Udvalg, at Silben er den eneste af de økonomisk betydende Fiske, der lægger sine Rogn paa Havbunden, medens alle andre affætte deres Rogn paa den Maade, at den flyder i Vandforpen, hvor den udvikler sig, saa at altsaa Ynglen ikke kan stræbes op fra Bunden. Dette gjælder om Torsten, Hvidlingen, Kuller, alle Sorter Kladsfisk, Hornfisk og Makrel, og der bliver altsaa ingen af de økonomisk betydende Fisk undtagen Silben tilbage, efter de Oplysninger, som Cand. mag. Winther har givet. Det er fra flere Sider blevet erkjendt, at Fiskeribefolkningen er fattig, at den med Kummerlighed og Besværlighed maa søge sit Erhverv paa de færdige Reie, som Fiskeriet frembyder, hvor det ofte gjælder om at vove Livet. Og hvad er Aarsagen dertil? Det er simpelthen den simple forelbede Fiskemaade, som endnu paa mange Steder bruges, og Bevist for, hvor slet denne Fiskemaade er, have vi jo flere Steder faaet leveret, s. Ex. i Roskilde Fjord, hvor fremmede Fiskere kom og i Løbet af 4 Aar fiskede, om jeg erindrer ret, for over 40,000 Kr. til de stedlige Fiskeres store Forbause, som saa først lærte at bruge de samme Vaad, men som ikke før havde været istand til at have denne Rigdom. Jeg har altsaa ikke kunnet danne mig en anden Mening om denne Sag, end at det først og fremmest gjælder om at op-hjælpe Fiskeriet saaledes, at man kommer til at fiske langt flere Fisk, end man hidtil har været istand til, og at dette opnaas navnlig ved, at man slætter de mindre bemidlede Fiskere ved at forhjælpe dem til bedre Redskaber, forhjælpe dem til Vaadehavne, som ere saa særdeles vigtige for dem, naar de skulle bringe deres Fangst iland eller sætte deres Vaade ud i rette Tid, hvilket er vanskeligt at gøre, naar Vaadene skulle trækkes paa Land og ydes ud for at bruges, og endelig at man for-

hjelper dem til bedre Kommunikationsmidler. Jeg havde ved Jmantslovens Behandling Leilighed til at omtale, at man ved Struer Klager over den store Vansteligheid, som Jernbanerne lægge veien for Forsendelsen af Fisk. Fremdeles bør man komme Fiskeriet tilhjælp ved at lære de fattige Fiskere og Fiskerbefolkningen i det Hele, som jo kun er lidet bemidlet, ikke alene at bruge de forbedrede Redskaber, men tillige at behandle Fisken, saa at de lære, hvorledes den skal konserveres, og hvorledes de i det Hele skulle omgaaes med den for paa den fordelagtigste Maade at udbytte den som Handelsvare. Jeg tror, at det er dette, som man fornemlig bør holde for Die og tillige gjøre sig klart, at man ikke bør lægge større Vægt paa de Andragender angaaende Forbud, end jeg tidligere nævnte, og at de i Virkeligheden bør forstaaes kritisk, saa at de ikke misforstaaes paa den Maade, som der maasse ved det første Diefast kunde synes at være Anledning til.

B. Christensen: Jeg har fulgt nærværende Forhandling med den yderste Opmærksomhed og, jeg kan sige, med Interesse og Glæde. Der fremtræder efter min Overbevisning navnlig i den nyeste Tid, i Nutiden, et Fænomen, som jeg lægger den største Vægt paa, nemlig, at det mere og mere er gaet over i Folkbevidstheden og Folkemeningen, at Danmarks naturlige Velggenhed maa opfordre Folket til i Fiskeriet at søge om ikke ved Siden af, saa dog ialtsald næst Forbruget sin aller betydeligste og vigtigste Rigdoms kilde. Det er et Erhverv, der ogsaa netop i Nutiden og under vore Forhold har saa meget større Krav paa Interesse, som det i det Hele og Store taget væsentlig er Almuen, der driver og maa og vil drive dette Erhverv. Denne Virksomhed har deshos det forud for meget af den saakaldte Industri, at den er af den mest velgjørende Betydning for Folkeudviklingen, for Folkesundheden. Man træffer en Mandighed og en Forstandighed i denne Klasse af Almuen, som snarere staar over end under hvilke som helst andre Klasser i Befolkningen, man vil jevnføre dermed. Ved Siden af at konstatere den Udvikling af Folkemeningen, som jeg antydede, og hvori jeg ser et sikkert og bestemt Barsel om, at Staten meget snart og meget eftertrykkelig vil gribe denne Sag under Armene, vil jeg sige, at jeg under den Forhandling, vi igaar og idag have ført, med Glæde og Naad har set, hvorledes i alt Fald med een eller høist to delvise Undtagelser Alle have været grebne af den samme Grundanskuelse og derfor været enige om, trods alle de Mangler, som man desværre vistnok med Nette finder ved det forelagte Lovforslag, at helde til den bestemte Mening, at vi maa søge at gøre vort Bedste for snart at bringe et taaleligt Resultat ud af Forslaget. Jeg slutter mig dertil, jeg mener, at vi,